

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 2295/2015
11.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић, Божицара Вујичића, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца Р.М. из Б., чији је пуномоћник С.Н., адвокат из П., против тужене В.ш. з. п. и п. с. Д.Л.В. из Н.С., чији је пуномоћник Н.К., адвокат из Н.С., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 374/2015 од 20.04.2015. године, у седници одржаној 11.02.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 374/2015 од 20.04.2015. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 374/2015 од 20.04.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1562/2013 од 03.02.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да му тужена на име накнаде штете због неискоришћеног годишњег одмора плати за 2008. годину, 2009. годину, 2010. годину, 2011. годину и 2012. годину, појединачне износе ближе утврђене у изреци пресуде, укупно 887.014,08 динара, са законском затезном каматом на сваки износ; ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова поступка плати 126.900,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 374/2015 од 20.04.2015. године, одбијена је жалба тужиоца и пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1562/13 од 03.02.2015. године, потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку, ради разматрања правних питања од општег

интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе и ради новог тумачења права.

Тужени је доставио одговор на ревизију.

Одлучујући о посебној ревизији тужиоца на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотри правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, јер у овој парници за накнаду штете због неискоришћеног годишњег одмора нема потребе за разматрањем правних питања од општег интереса, као ни правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права. Осим тога, тужилац уз ревизију није доставио правноснажне пресуде којима је у идентичној или сличној чињенично правној ситуацији донета другачија одлука него у овој парници, што би био разлог за одлучивање о ревизији тужиоца ради уједначавања судске праксе.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Чланом 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 28.08.2013. године, са захтевом за накнаду штете за неискоришћени годишњи одмор у укупном износу од 5.000 евра, што је 571.300,00 динара према средњем курсу Народне банке Србије. Тужилац је поднеском од 09.01.2014. године, преиначио тужбу повећањем тужбеног захтева тако што је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор плати укупно 887.014,08 динара.

Вредност предмета спора од 887.014,08 динара је противвредност 7.707,13 евра према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе (1 евро = 115,09 динара). Како вредност предмета спора не прелази законом прописани лимит за изјављивање ревизије од 40.000 евра у динарској противвредности према средњем курсу Народне банке Србије, ревизија тужиоца није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке на основу члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**